

A néni

Mikor a házasságom megromlott, pontosabban a férjem célzott rá, hogy felőle akár el is húzhatnék otthonról, mostohaanyám, egy vagyonos gyárosnő felajánlotta, költözzek Manhattan kellős közepére, a Union Square keleti oldalán található nagy épületbe. A háztömbnyi monstrum alsó hat-nyolc szintjét egy óriási kórház tette ki, fölötte pedig a telek négy sarkában négy magas, színekkel jelölt lakótorony emelkedett. Már jó ideje mostohaanyám tulajdonában volt ez a délnyugati, vagyis sárga toronyban levő garzon, amelyből ekkoriban költözött ki a bérlő. Soha nem engedhettem volna meg magamnak a lakbért ezen a környéken. Akkor már éppen egy éve nem volt főállásom, hetente kétszer elbicikliztem a drogambulanciára, ahol kiskorú szerfüggőket istápoztam, mint szociális munkás.

Amikor beköltöztem, mostohaanyám a kulcsokkal együtt a kezembe akart nyomni egy hagyományos alpesi házikót formázó, zöld tetejű barométert, ilyeneket gyártottak az üzemben. Jó időben a néni jön ki a bal oldali ajtón, rossz időben a bácsi a jobb oldalin, biztos ismerik. A kulcscsomót a tenyerembe ejtette. Épp nekikezdtem, hogy levessem vastag, elkoszolódott pulóveremet, mert a harminchetedik emeleti garzonban rettentő meleg volt. Így aztán nem tudtam egyből a barométerért nyúlni, mostohaanyám végül maga akasztotta fel a nappali falába bevert egyetlen szögre. A helyiség ablaka az északkeleti, vagyis zöld toronyra nézett.

Már hetek óta ott laktam, mikor úgy alakult, hogy egy teljes estét otthon, ébren töltöttem. Tévéem nem volt. Lassacskán megbarátkoztam a kikapcsolhatatlan légkondicionáló folyamatos zúgásával, a neonvilágítást viszont egyelőre nem tudtam megszokni, úgyhogy leoltottam a villanyt. Kinéztem az ablakon. Velem nagyjából azonos magasságban ekkor gyul-

ladt fény a zöld torony egyik lakásának elfüggönyözetlen ablakában. Az ablakpárkányon találtam egy színházi távcsövet. Ez hogy kerül ide?, gondoltam, de aztán jobban lefoglalt, amit látok, nem érdekelt, ki és miért rendszeresítette a távcsövet. Nyilvánvalóan ő is kukkolt. De aztán miért felejtette itt? Vagy direkt nem vitte magával? Vajon előre tudta, olyan helyre költözik, ahol majd nem leskelődhet tovább? Meglepően jól beláttam vele a tulsó toronyban levő lakásba. Kosztümkabátos néni lépett a helyiségbe, akkor érhetett haza, első dolga volt, hogy letegye kezéből a retikült.

Novemberben egyre többször leszállt a köd egy-két órával napnyugta előtt, engem pedig sorozatban délelőtti műszakba osztottak be a drogambulancián. Pénzem még mindig nem volt, ezért hosszú estéket töltöttem egyedül a Union Square-i garzonban. Kekszet ettem, és almalevet ittam. Rádöbbsentem: ködben el sem látok a ház többi tornyáig. A szép, faborítású látszó kihasználatlanul kallódott a párkányon. Egyre ritkábban volt szép idő, de amikor a néni bújt elő a barométer félköríves ajtaján, tisztán ráláttam a szemközti ablakokra. Szinte minden derűs nap leskelődtem, szórakoztattam magam. A legtöbb lakásba nem láttam be, a szemközti néni ablakán viszont soha nem volt behúzva a függöny. Rendszeresen ugyanabban az időben, fél hét tájt érkezett haza, villanyt gyújtott, és letette kézitáskáját.

El-elszundítottam, aztán felriadtam. A légkondi zúgott. Egyik kora este a szemközt lakó néni jelent meg álmomban. Elém lépett, barátságosan nézett rám. Nem szólt semmit, csak fél lábra állt, és ugrálni kezdett.

A több száz lakásos komplexumban külön kisbolt, automata DVD-kölcsönző és benzinkút is volt. A lakbér nagyjából a háromszorosa egy külső kerületben levő, koszlott albérletnek. Szó szerint a város közepén laktam, valóságos paradicsomban. De ebben a földi édenben semmi nem volt ingyen. Nekem pedig annyira nem volt pénzem, hogy az is megfordult a fejemben, szerzek valakit, aki tovább bérlí tőlem a garzont, én pedig kiköltözöm Queensbe, az E metró végállomásához, egy lepukkant lakótelepre, ahol harmad- vagy negyedennyibe kerül egy kis pecó. Csak forgattam a tervet a fejemben, végül nem adtam fel hirdetést. Arra gondoltam, jobban tudok vigyázni a szinte új bútorokra, mint egy idegen. Nem lett volna kedvem magyarázkodni mostohaanyámnak a tönkretett berendezés miatt. Hallgattam a légkondi zúgását, kukkoltam a szemközti toronyban élő, magányos nénit, és figyeltem a barométert.

Ha csak délre kellett a drogambulanciára érnem, rendszerint este kilencig maradtam. Aznap viszont tovább beszélgettem az előtérben ülő srácokkal. Már tíz is elmúlt, de még mindig nem akaródzott hazamenni. Tudtam, hogy kedden-szerdán ki sem dugom majd az orrom otthonról, és semmi kedvem nem volt megkezdeni az önkéntes száműzetést. Lehunytam a szemem. Kis híján elbóbiskoltam a puha, koszos fotelben, de aztán összekaptam magam, kiálltam az üvegajtó elé, és rágyújtottam. Vigasztalanul zuhogott. Hazáig toltam a biciklit, nem volt kedvem felülni az ázott nyeregre. A városban vattacukorra sűrűsödött a köd, narancspiros foltokat hagytak benne a cégérek, a közvilágítás. Impresszionista pacsmag, gondoltam. Sorsomba beletörődve kullogtam a Union Square felé. Az eső bevágott a gallérom alá, zoknim felszívta a pocsolavizet. Mire az épülethez értem, már nagyon fáztam. A mélygarázs felől szoktam bemenni, mert a biciklit egyből a földszinti tárolóba viszem. Pisilnem kellett, egy kukához lakatoltam a bringát a szemközti villamosági bolt előtt, és beugrottam a sarki drogériába kekszért meg almaléért. Kifelé jövet épp zöldre váltott a lámpa, ezért gondolkodás nélkül átsiettem a zebrán. Az északkeleti torony kapubejárójánál találtam magam. Megindultam felfelé az előcsarnokhoz vezető nyolc-tíz lépcsőn. Félúton járhattam, amikor középkorú férfi lépett ki az épületből, fehér dakszlit vezetett pórázon. Tartotta az ajtót, hogy bemehessek. Határozott elképzelés nélkül indultam meg a felvonó zöld ajtaja felé – az átellenben levő sárga toronyban, amelyben bérelt garzonom volt, a liftajtót is sárgára festették. Megnyomtam a hívót, és várni kezdtem.

Nem vettem észre, mikor léphetett be utánam a néni a házba, de mikor oldalra siklott a tolóajtó, velem együtt ő is besétált a liftbe. Megnyomta a harminchetes gombot, és kérdő pillantást vetett rám.

– Jó napot – morogtam.

A néni megigazította a kezításkáját, és barátságosan nézett rám.

– Szép időnk van – mondta aztán.

Fél lábra állt, és ugrálni kezdett.